

սուտը, ու վերը, աստղերուն ճերմակը կը շատնար: Իմ սրտիս մու-
թը ճերմակ էր երկինքներուն պէս:

«Այդ օրերուն, դուն զմայլելի դեկավար մըն էիր: Երբ աչքերս
վեր կ'առնէի դրօսի վրայէն, կը հասկնայի որ՝ դո՛ւն էիր զիս կա-
ռավարողը, դուն էիր որ զիս կ'առաջնորդէիր կեանքին մէջ: Քեզի
կը նայէի ու կեանքը կը ճառագայթէր: Որովհետեւ դուն ամէն բան
կուտայիր, սիրտս կը լեցնէիր իմ յոյսերուս գեղեցկութիւնով: Տգայ
էի, ու իմ յոյսերուն աստուածի մը շրթներուն կրակը կը զգայի:

«Ու քեզի՛ ես մտիկ ըրի աղուոր սիրահարի մը պէս: Գիտնալով
որ ձայնիդ ամէն մէկ շեշտը իր նշանակութիւնը ունի, քեզի յանձ-
նուեցայ՝ սաւառնելու համար ժամանակին մէջ, քեզի հետ անցնե-
լու համար ճակատամարտի այս կամուրջէն, ուր իմ ցեղիս արիւնը
կը թափի դարերէ ի վեր»:

Երկիրը չի քալեր ոտքերուս տակ: Ինծի այնպէս կուգայ թէ չեմ
ապրիր այլեւս: Մարդոց մէջ մարդ չեմ: Ոչ այսօրը կայ ինծի հա-
մար, ոչ ալ...: Ի՛նչ կը զգայ կալնաւորը, երբ իր յոյսերէն բան
չի մնար...: Բայց ի՛նչ որ ալ ըլլայ, քու քայլերդ, ո՛վ իմ պատի ժա-
մացոյցս, ինծի վաղուան արեւին վերադարձը կը յիշեցնեն: Գիտնա-
լով որ աչքերս նորէն պիտի մնան վերջալոյսներուն վրայ, վերադար-
ձիդ կը սպասեմ...:

Ու կը պազատիմ քեզի... Հո՛ն, դիմացս է Արշալոյսը...:

ԱՐՄԷՆ ԱՄՈՒՐ

×

Անհամգիստ է հոգիս ու տրտում...

Ես տեսնում եմ ազիտ ու արիւմ,

իսկազար ու խաւար խլրտում,

Ազազակ, աղերսաւք, գալարում:

Ես տեսնում եմ անբն ամէնի,

Ահաւոր վիատում ու անկում,

Եւ խնջոյքն արիւնտ լրբեմի,

Եւ անգոր գայրոյթի բռնկում...

Ես տեսնում եմ գիւղեր հրկիզուած,

Քաղաքներ,

Դիակներ, դիակներ գգգգուած...

Անհամգիստ է հոգիս ու տրտում...

ՎԱՀԱՆ ՏԷՐԵԱՆ